

Zdeněk Šesták si matiné, sestavené z děl jeho zamilovaných cítolibských mistrů a věnované jeho významnému životnímu jubileu, sám uváděl.

K ŽIVOTNÍMU JUBILEU ZDEŇKA ŠESTÁKA Z DĚL CÍTOLIBSKÝCH MISTRŮ

Praha, Královské Vinohrady, Sborový sál
Bratrské jednoty baptistů
Julius Hůlek

Rok 2015 je pro českou hudební scénu důležitý mimo jiné i tím, že je rokem úctyhodných devadesátin významného skladatele a muzikologa PhDr. **Zdeňka Šestáka**. Hned po skončení druhé světové války studoval kompozici na Pražské konzervatoři u profesorů Emila Hlobila a Miloslava Krejčího. Zároveň své hudební vzdělání doplnil a prohloubil studiem hudební vědy na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, zejména u profesora Josefa Huttera. Dosud je aktivním členem Společnosti českých skladatelů a zejména Sdružení pro soudobou hudbu Přítomnost. Jeho celoživotní úsilí na poli hudby a vzdělanosti bylo zhodnoceno řadou prestižních vyznamenání a cen. Kromě své hlavní činnosti skladatelské byl v oblasti muzikologického hudebně-historického výzkumu po celý život soustředěn na specifickou a pozoruhodnou enklávu české hudebnosti, na tzv. cítolibskou skladatelskou školu v 18. století. Komorní soubor dechových nástrojů **Harmonia Mozartiana Pragensis** uspořádal na jubilantovu počest matiné (31. 10.) ze skladeb autorů, kteří pocházeli právě z prostředí cítolibské hudební kultury 18. století a proslavili se ve své době v evropském měřítku – **Jakuba Lokaje**, **Jana Nepomuka Venta** a **Josefa Tribensee**.

Dechová harmonie HMP důsledně zachovává dobové párové obsazení oblíbené a frekventované zejména v období tzv. vídeňského klasicismu 18. a částečně ještě 19. století a v této podobě (**Bedřich Hejsek** a **Marie Müllerová Vaňková** – hoboje, **Michal Studničný** a **Miloš Bydžovský** – klarinety, **Jan Doležal** a **Michaela Macourková** – lesní rohy, **Daniel Hucek** a **Luboš Falt** fagoty) byly vybrané skladby uvedených cítolibských mistrů

i adekvátně provedeny. Je samozřejmé, že dobová kompoziční praxe při tvorbě pro dechové nástroje volila různé možnosti obsazení, tak tomu bylo v případě úvodního *Divertimenta in B J. Lokaje* pro 2 klarinety, fagot a dva lesní rohy, kde upoutalo pěkné podání dynamiky a invence klarinetů. *Parthia in F J. N. Venta*, určená tak jako další skladby běžnému klasicistnímu „oktetu“, poukázala na poněkud jiný, náročnější obsah, jež provázela příkladná kultura tónu i techniky, a to nejen v sólech (hlavně B. Hejsek, na jehož partu spočívala hlavní tíha), ale i v kolektivní souhře. V některých výrazově ozvláštňených pasážích bylo zjevné, jak si interpreti hru doslova užívají. Tento rys, účinně podpořený zvýšenou pozorností, také profiloval závěrečnou *Parthii in Dis J. Tribenseeho*. Vnitřní obsahová rozmanitost i závažnost autorova rukopisu tu ruku v ruce s přítomnou realizací opět postoupila k dalšímu stupni. Náladově nápadný byl slavnostní, takřka orchestrální vstup první věty, zklidňující druhou pomalou větu a naopak oživující Menuet vystřídal veselé a vtipné závěrečné Rondo. Důležité však je, že individualizace jednotlivých vět byla výslednicí výrazově pečlivého traktování jednotlivých hlasů (opět s působivou dynamikou) v celkové faktuře díla.

Mezi Ventovou a Tribenseeho skladbou měl slovo sám Z. Šesták, jenž stručně a výstižně charakterizoval specifikum a význam cítolibské skladatelské školy – vždyť v malé venkovské lokalitě tu působilo sedm vynikajících komponistů! Šestákovu bytostně sepiť rodných Cítolib s jeho celoživotním odborným výzkumem dokreslilo jako předposlední položka programu podání jeho svým způsobem neoklasicistní, sdělením i instrumentací hutné (včetně prvků zjevně humorných), zhruba čtvrt hodinové *Sonaty da camera* z roku 1977 určené právě obsazení dechové harmonie. Jako jediná byla dirigována uměleckým vedoucím souboru **Richardem Heinem**. Reminiscence na minulost se tu originálně setkala s novodobými výrazovými prostředky hudby 20. století. ■

K NEDOŽITÝM DEVADESÁTINÁM JINDŘICHA FELDA Z DĚL JEHO ŽÁKŮ

Praha, kostel sv. Vavřince
Julius Hůlek

Jindřich Feld (1925–2007) náležel k těm českým skladatelům, jejichž tvůrčí hledání a zrání vrcholilo zhruba v rozmezí společensky dramatického období let šedesátých a sedmdesátých a odpovídající tvorbou nabylo významu a věhlasu vskutku kosmopolitního. Kromě rozsáhlého tvůrčího odkazu proslul bohatou působností pedagogickou a vychoval početnou řadu skladatelů, z nichž mnozí dokázali osobitě obohatit spektrum novodobé české hudby. Zřejmě tyto okolnosti motivovaly violistu **Jana Pěrušku**, jenž je kromě jiného jako vynikající sólista i komorní hráč vyhledávaným interpretem děl právě novodobé stylové proveniencie, aby uspořádal koncert ze skladeb Feldových žáků (21. 10.). Budiž zdůrazněno, že kompozičně stylová rozmanitost v programu koncertu zastoupených autorů korespondovala s vytríbeností interpretačních výkonů, ovšem doslova „lví